

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

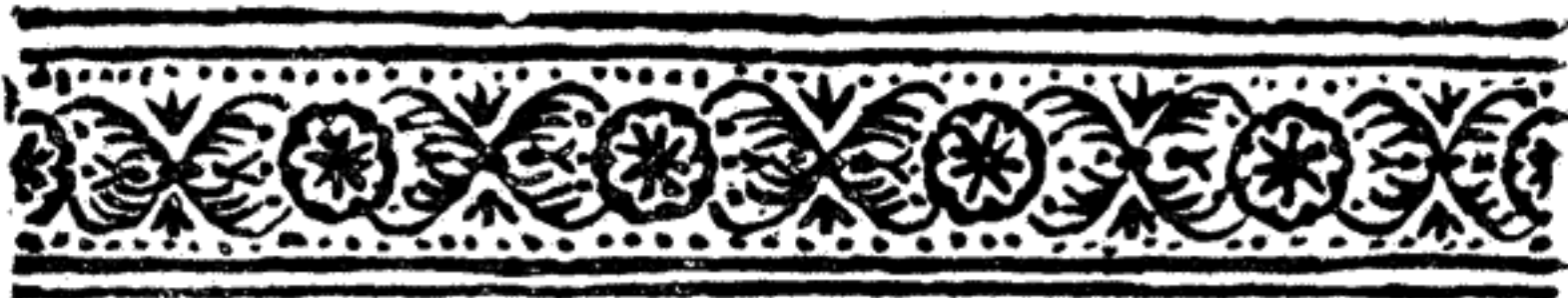
ΤΟΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ

1949

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
38 - ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΑ - 38
ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ

['Ο Έλλην καθηγητής του Πανεπιστημίου του Graz *]

1876 · 1945

Μίαν ημέραν πρὶν ἐκπνεύσῃ τὸ νικηφόρον ἔτος 1945 ἐδιάβαζαν οἱ κάτοικοι τῆς ἀνθούσης αὐστριακῆς πανεπιστημιακῆς πόλεως Graz εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν καὶ ἐπὶ τῶν διαφημιστικῶν κυλίνδρων τὸ ἐξῆς πένθιμον ἀγγελτήριον.

«Πρῦτανις καὶ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου Καρόλου—Φραγκίσκου ἐν Graz, ὡς καὶ ἡ ὀλομέλεια τῶν καθηγητῶν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, ἀγγέλλουν μετὰ βαθυτάτης λύπης τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐξαιρετικῶς ἐκτιμωμένου συναδέλφου τῶν ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ, Δρος Φιλ., τακτικοῦ καθηγητοῦ τῶν σημιτικῶν γλωσσῶν, ἀποθανόντος μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν τὴν 30 Δεκεμβρίου 1945.

Ἐπὶ ἤρξεν ἕνας ἄριστος Λόγιος, τοῦ ὁ-

* Τὸ βιογραφικὸν τοῦτο σημεῖωμα γράφεται κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ σεβαστοῦ μας καθηγητοῦ κ. Κ. Ἀμάντου, ὁ ὁποῖος εἰς ἐπιστολὴν του ἀπὸ 12.7.48 μετ' ἡρώτα περὶ τῆς τύχης τοῦ συμπατριώτου συναδέλφου του. Λυποῦμαι πραγματικὰ διότι πρέπει ν' ἀπαντήσω μετ' ἑνὸς νεκρολογίου, ἀφοῦ ὁ Νικόλαος Ροδοκανάκης εἶχεν ἀποθάνει περίπου πρό τριῶν ἐτῶν. Τὰ στοιχεῖα τοῦ συντόμου αὐτοῦ σημειώματος ἐλήφθησαν ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τοῦ φακέλλου τοῦ ἀειμνήστου, ὁ ὁποῖος ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσίν μου εὐγενῶς ὑπὸ τῆς Γραμματείας τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Graz. Ἀλλὰ ὀφείλομεν πολὺ περισσότερα εἰς τὸν Ροδοκανάκη. Ἐχὼ τελειώσει τὴν συγκέντρωσιν τοῦ γραπτοῦ ὀλικοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ μίαν πληρεστέραν βιογραφίαν τοῦ Ροδοκανάκη, συμπληρουμένην καὶ ἀπὸ τὴν στοματικὴν παράδοσιν τῶν συναδέλφων του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, τῶν μαθητῶν του καὶ τῶν ὀχι ὀλίγων θαυμαστῶν του.

Ἄλλ' ἡ παράκλησις αὐτῆ τοῦ κ. Ἀμάντου διασταυρώθῃ μετ' ἑνὸς παλαιᾶν μας πρόθεσιν, νὰ συντάξωμεν τὰς βιογραφίας ὄλων ἐκείνων τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848 ἔπαιξαν εἰς τὴν πολιτικὴν, ἐπιστημονικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωὴν τῆς παλαιᾶς αὐστρουγγρικῆς αὐτοκρατορίας σημαίνοντα ρόλον. Κατὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἀρχεῖκου ὀλικοῦ, βάσει τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον εἶναι δυνατόν νὰ δοθῇ μίαν ἀξιόπιστος καὶ διὰ τὴν ἐπιστήμην χρήσιμος βιογραφία, εἶδα πόσον ὀλίγα γνωρίζομεν περὶ τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν τῶν Δουμπαίων, Καραγιάννηδων, Οἰκονόμου κ. ἄ. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ συνάξωμεν τὰ σκορπισμένα αὐτὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων εἰς μίαν «Ἐθνικὴν Βιογραφίαν», ὅπως φροντίζουν νὰ ἔχουν ὄλα τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ πολιτισμένα κράτη. Μία τέτοια πολιτιστικὴ ἱστορία τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, θὰ ἐστήριζε μετ' ἑπιπλέον συγκεκριμένα καὶ πειστικὰ τεκμήρια τὸν ἰδιαιτέρου ρόλον ποῦ ἔπαιξε καὶ ὀφείλει νὰ συνεχίσῃ ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν Εὐρώπην.

ποίου αἱ ἔρευναι ἔχουν θεμελιώδη σημασίαν. Ἀπέθανεν ἕνας θαυμάσιος Διδάσκαλος. Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Graz θὰ τὸν ἐνθυμῆται διὰ παντός πιστά».

Πολὺ ἀργότερα ἐμάθαμεν εἰς τὴν Βιέννην τὸν θάνατόν του Ἡ εἶδησις δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀκουσθῇ τόσον εὐκόλα, ἀφοῦ ἕως τότε ἤκούοντο ἀκόμη εἰς ὄλην τὴν Αὐστρίαν δυνατώτεροι αἱ καθυστερημένοι ἐκρήξεις τῶν παλαιῶν βομβῶν εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωράφια, τῶν χειροβομβίδων, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἦσαν ἀκόμη γεμάτοι οἱ δρόμοι, τῶν ναρκῶν μετὰ τὰς ὁποίας εἶχον ὑπονομευθῆ ὄλα αἱ γέφυραι καὶ τὰ μονοπάτια. Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει, ἀλλὰ τὰ φοβερά του ἀπομεινάρια τὸν συνέχιζαν ἀνεπισήμως. Μέσα εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τῶν κρότων ἔκλεισε γιὰ πάντα τοὺς κουρασμένους ἀπὸ τὴν μελέτην ὀφθαλμούς τοῦ ὀ Νικόλαου Ροδοκανάκης.

II

Οἱ γονεῖς τοῦ Νικόλαου Ροδοκανάκη κατήγοντο ἀπὸ τὴν Χίον. Ὁ πατέρας του ἐλέγετο Ἀντώνιος, ἡ δὲ μητέρα του Πηνελόπη, τὸ γένος Βούρου. Ὁ θεῖος τῆς μητέρας του ἦτο ὁ ἰδιαιτέρος ἰατρός τοῦ βασιλέως Ὀθωνος. 1) Ὁ ἴδιος γράφει, ὅτι τὴν κλίσιν του πρὸς τὰς φιλολογικὰς ἐπιστήμας τὴν ὀφείλει μᾶλλον εἰς τὴν χιακὴν του καταγωγὴν.

Ὁ Νικόλαος Ροδοκανάκης ἐγεννήθη τὴν 6)4)1876 εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Διὰ πρώτην φοράν ἐπεσκέφθη εἰς τὴν Τεργέστην τὴν Scuola Popolare Privata τῆς Ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς Κοινότητος. Ἐκεῖ ἐδιδάσκοντο Ἑλληνικά, Ἰταλικά, Γερμανικά, Ἀριθμητικὴ, Γεωγραφία καὶ Ἱστορία. Τὸ Γυμνάσιον τὸ ἐτελείωσε μετ' ἄριστα ἐπίσης εἰς τὴν Τεργέστην. Τὸ ἀπολυτήριόν του φέρει ἡμερομηνίαν 5 Ἰουλίου 1893. Εἰς τὸ Πανεπιστή-

1) Γενικῶς εἶμεθα πολὺ καλὰ κατατοπισμένοι διὰ τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τοῦ Ν. Ροδοκανάκη, χάρις εἰς τὸν φοβερόν νόμον τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Γερμανίας, κατὰ τὸν ὁποῖον ὄλοι οἱ ὀπήκοοί της ἔπρεπε ν' ἀποδείξουν βάσει ἐπισήμων ἐγγράφων, ὅτι ἡ οἰκογένειά των μέχρι τρίτης γενεᾶς δὲν περιλαμβάνει κανέναν Ἑβραῖον! Τὸ διαβόητον αὐτὸ «Ariernachweis» ὀπάρχει εἰς τὰ ἔγγραφα τοῦ Ροδοκανάκη καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν πληρεστέραν του βιογραφίαν.

μιον τῆς Βιέννης ἐσπούδασε κατ' ἀρχάς Νομικά καὶ κατόπιν φιλοσοφίαν καὶ ἔλαβε διδακτορικὸν δῖπλωμα τὴν 9 Νοεμβρίου 1898. Κατὰ τὸ 1899 τὸν εὐρίσκομεν εἰς τὸ Στρασβούργον, ὅπου συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς του ὡς μαθητῆς τῶν Euting καὶ Noeldeke. Ἀπὸ ἑνα ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἐν Βιέννῃ μανθάνομεν, ὅτι ἐνεκρίθη ὡς ὀφηγητῆς τῆς Σημιτικῆς Φιλολογίας τὴν 2 Ἀπριλίου 1904 καὶ ὅτι τὴν 11 Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους τοῦ ἐδίδετο ἡ ἀδεία νὰ διδάξῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Γκράτς, ὅπου καὶ ἔμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του παρ' ὅλας τὰς μετακλήσεις του ἀπὸ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ Πανεπιστήμια.²⁾ Μετὰ 3 ἔτη, τὴν 16)1)1907, ὠνομάσθη ἑκτακτος καθηγητῆς καὶ ἀπὸ τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1910 ἐδίδασκε πλέον ὡς ἑμισθός. Χαρακτηριστικὸν διὰ τὰς μεγάλας ἱκανότητάς του ἡ ἔλλογος Λογίου εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἐδίδασκε τιμητικῶς μίαν φιλολογοίαν διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τακτικὴ ἔδρα. Διὰ τοῦτο καὶ φέρεται εἰς ἕνα ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1917 ὡς καθηγητῆς *ad personam*. Ἡδη τὴν 29 Αὐγούστου 1915 τὸν ἐξέλεγεν ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ἐν Βιέννῃ ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς, ἀπὸ τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1919 δὲ ὡς τακτικόν.

Διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὴν βιογραφίαν του αὐτὴν ὡς ἀκαδημαϊκοῦ διδασκάλου, πρέπει ἀκόμη ν' ἀναφέρωμεν, ὅτι ἦτο διευθυντῆς τοῦ Ἰνστιτούτου Ἀνατολικῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου (τμῆμα Σημιτικῆς Φιλολογίας), ἐπίτιμον μέλος τῆς Royal Asiatic Society τοῦ Λονδίνου, μέλος τῆς Alma Egan Hyatt Foundation, New York. Κάτοχος τοῦ ἀπονεμηθέντος διὰ πρώτην φοράν τὸ 1935 παρασήμου Lidzbarski, καθὼς καὶ μίᾳς τιμητικῆς διακρίσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Τὸ 1924 ἐξελέγη Κοσμήτωρ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς.

Εἰς ἕνα κατάλογον τῶν ἐργασιῶν του καταρτισθέντα τὸ 1940 ἀπὸ τὸν ἴδιον περιλαμβάνονται 37 πολυσέλιδοι μελέται, τῶν

2) Δὲν κατέστη δυνατόν νὰ ἐξακριβώσω μετ' ἀσφαλείας τοὺς ἰδιαιτέρους λόγους—πρέπει νὰ ὑπῆρξαν πολὺ δυνατοὶ—ποῦ ἐκράτησαν τὸν Ροδοκανάκην ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς τὴν καταπράσινον πρωτεύουσαν τῆς Στυρίας. Ὅσον εὐκόλα καὶ ἂν θὰ ὠδηγεῖτο κανεὶς εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Ὀγυγίας, ὥσπτόσον δὲν κατῶρθωσα νὰ πεισθῶ, ὅτι μίᾳ τέτοια ὑπόθεσις θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπῆρξεν ἀληθινή. Πάντως ὁ Ροδοκανάκης ὑπῆρξεν εἰς τὸ Graz δημοφιλέστατος. Ἡ οἰκονόμος του, ἡ κυρία Spiess, μίᾳ γρηοῦλα ἀνω τῶν 80 ἐτῶν, ἡ ὁποία μετὰ δάκρυα ἀναφέρει ὅτι τὸν ὑπηρετήσε «42 χρόνια καὶ 3 μῆνας», μοῦ διηγήθη τὸ ἑξῆς: «Ὅταν μετεκλήθη ὁ Ροδοκανάκης ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Στρασβούργου, ὁ δῆμαρχος τοῦ Graz ἔκαμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας μίαν ἐκκλήσιν εἰς τὸν Ροδοκανάκην, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάλει τὸν μετακληθέντα ἐν ὀνόματι τοῦ λαοῦ τοῦ Graz νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν των. Καὶ ἡ ἐκκλήσις ἐτελείωνε, κατὰ τὴν διήγησιν τῆς γηραιᾶς οἰκονόμου, ὡ' ἑξῆς: «Ἀλλὰ ἂν παρ' ὅλα αὐτὰ, ἀγαπητὴ μας Ροδοκανάκη, θελήσῃς νὰ μᾶς φύγῃς, ἡμεῖς θὰ κλείσωμε τὶς πόλες τῆς πόλεως καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσωμε!» Δὲν μοῦ ἐδόθη μέχρι τῆς στιγμῆς ἡ εὐκαιρία νὰ ἐλέγξω βάσει τῶν ἐφημερίδων τὴν ἱστορικότητα τῆς κάπως παραβολικῆς αὐτῆς ἐκκλήσεως.

ὁποίων αἱ περισσότεραι ἔχουν δημοσιευθῆ εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἐν Βιέννῃ³⁾.

III

Ὁ Νικόλαος Ροδοκανάκης ἔμεινε καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς τὰ ξένα ἕνα σιωπηλὸ παιδί τῆς Χίου. Εἰς τὸ Curriculum vitae, ποῦ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν ἴδιον καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι συνήθως μίᾳ ξηρᾷ χρονολογικῆς βιογραφίας διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν, γράφει ὁ Ροδοκανάκης, ἐντελῶς ἀδιάφορος πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ ἐντύπου, ποῦ ἔπρεπε νὰ συμπληρώσῃ, τὰ ἑξῆς: «Εἰς τὴν οἰκογένειάν μας ζοῦν ἀκόμη αἱ θλιβεραὶ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν Χίον τοῦ ἔτους 1821. Τὸ νησί αὐτὸ κοντὰ σὲ τόσα ἄλλα νησιά, τὴν Μυτιλήνην, τὴν Σάμον, μετὰ τὴν ἀπέναντι κειμένην Σμύρνην, πρέπει νὰ ἔχουν ὑποφέρει φοβερά. Ἐτοι ἐξηγεῖται πῶς μετὰ τὸ μακελιὸν τοῦ πληθυσμοῦ ὑπὸ τῶν Τούρκων δὲν ἔμεινε τίποτε... Χρειάζεται πολὺς καιρὸς μέχρις ὅτου ρίξει καρποὺς τὸ νέο σπέρμα. Ἐπειτα ἀπὸ μίᾳ ἀνθρωποσφαγῇ σ' ἕνα νησί δὲν φυτρώνει χορτάρι—πολὺ ὀλιγώτερο ἄνθη».

Ὅλοι ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν ὁμιλοῦν με βαθύτατον σεβασμὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν σεμνὸν ἐπιστήμονα. Εἰς ἕνα ἔγγραφον τῆς 19 Μαρτίου 1942 ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας, Βερολίνου, τὸ ὁποῖον ἐζήτηι πληροφορίας διὰ τὰς πολιτικὰς πεποιθήσεις τοῦ Ν. Ροδοκανάκη, φέρεται ὡς ἀπάντησις ὁ ἑξῆς χαρακτηρισμὸς ἐκ μέρους τῶν ἐπισήμων πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν: «Ὁ καθηγητῆς Ροδοκανάκης εἶναι ἕνας ἐξαιρετικὰ ἡσυχος Λόγιος καὶ ζῆ ἀπολύτως διὰ τὴν ἐπιστήμην». Ὁ δὲ ἀποχωρῶν Πρύτανις Κάρολος Rauch ἔλεγε κατὰ τὴν λογοδοσίαν του τὴν 29 Νοεμβρίου 1946 τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ μεγάλου μας συμπατριώτου: «Ἐχάσαμεν τὸν Ροδοκανάκην, ποῦ ἐζοῦσεν εἰς τὸν κόσμον τοῦ σπουδαστηρίου του, ἕναν κόσμον ὅμως ὄχι στενόν... Ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς ἕνας Μέγας, ποῦ ὑπηρετοῦσε τὴν Ἐπιστήμην, μακρὰ ἀπὸ τὴν ἰύρβην τῆς ζωῆς⁴⁾».

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Dragan μοῦ λέγει, ὅτι ὁ Ροδοκανάκης μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Αὐστρίας δὲν ἠσθάνετο πλέον καλά. Ὁμιλεῖ ὀλίγον, τὰ δὲ τελευταῖα ἔτη τοῦ πολέμου ἔζη ἐντελῶς ἐν ἀπομονώσει.

Ἀπὸ τὴν στοματικὴν παράδοσιν τοῦ περιβάλλοντός του ἐκέρδισα τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι κάποιος ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὸν βίωμα εἶχεν

3) Ὁ λεπτομερὴς αὐτὸς κατάλογος θὰ δημοσιευθῆ ὀλόκληρος μετὰ συμπληρώσεως ὡς «Βιβλιογραφία Ροδοκανάκη» εἰς τὴν ἐτοιμαζομένην μετὰ τὰ μέσα τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης βιογραφίαν του.

4) Die feierliche Inauguration des Rectors der Grazer Universität für das Studienjahr 1946/47 von Prof. Dr. Josef Dobretsberger, σελ. 5, Graz, 1947.

ἀναγκάσει τὸν Ἕλληνα Λόγιον εἰς μίαν ἀσυνήθη νηφαλιότητα καὶ ἓνα τρόπον ζωῆς, ποῦ ἔκαμνεν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς πνευματικούς κύκλους τῆς Αὐστρίας. Ἀπὸ ὅσας τὰς διηγήσεις τὰς σχετιζομένας μετὰ τὴν ἰδιωτικὴν τοῦ ζῶν διαισθάνομαι—ἀντιδρῶν ὡς Ἕλληνα πλέον εἰς τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του—ὅτι εἰς τὴν βιβλικὴν αὐτὴν ἡρεμίαν τοῦ Ροδοκανάκη καθὼς καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν ἐπιστήμην θὰ ἔπαιξε τὸν ρόλον τῆς

Βιέννη - Craz

καὶ μίαν ὑπόθεσιν, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ συγκλονίζουν τὸν ψυχικὸν μας βίον, καὶ μάλιστα τὸ κέντρον του, τὴν καρδιά.

Ὁ Νικόλαος Ροδοκανάκης ἐκράτησε πιστὰ περίπου ἐπὶ μισῆ ἑκατονταετηρίδα τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς σημαντικωτέρας ἐπάλλξεις τῆς Ἐπιστήμης εἰς τὴν Μέσην Εὐρώπην, Ὅταν αἱ φυσικαὶ τοῦ δυνάμεις τὸν ἐγκατέλειψαν, ἡ σημαία ἔπεσεν. Ἐπεσε καὶ τὸν ἐκάλυψε.

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ Κ. ΕΝΕΠΕΚΙΔΗΣ

RAINER MARIA RILKE

ΑΠΟ ΤΟ "ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ὉΡῶΝ",

Τῆ ζωῆ μου ζῶ σὲ κύκλους ποῦ ὄλο ἀξαίνουν,
ποῦ πάνω ἀπὸ τὰ πράματα ὄλο ἀξαίνουν.
Τὸν τελευταῖο μπορεῖ νὰ μὴν τὸν κλείσω,
μὰ θὰ τὸ μοχθήσω.

Γυρίζω, ἀπὸ τὸ Θεό, τὸν πανάρχαιο πύργο, γύρω,
κ' αἰῶνες αἰῶνων κάνω αὐτὸ τὸ γῦρο·
γεράκι νάμαι, θύελλα, δὲν ξέρω τί ἄλλο,
ἢ τάχα ἓνα τραγούδι εἶμαι μεγάλο;

Ἄν μόνο μιὰ φορὰ τὸ πᾶν ἀπόλυτα σιωποῦσε.

Ἄν τὸ τυχαῖο καὶ συμπτωματικὸ
βουβαίνονταν καὶ τὸ γέλιο τὸ γειτονικὸ,
ἂν ὁ θόρυβος τῶν αἰσθήσεών μου ἤρεμοῦσε,
ποῦ τόσο μ' ἐμποδίζει ν' ἀγρυπνήσω —
μὲ μιὰ χιλιόμορφη σκέψη θὰ δυνόμουν ἴσως
ὡς τὰ πέρατά Σου νὰ Σὲ στοχαστῶ
καὶ μόνο ὅσο κρατᾷ ἓνα χασμόγελο νὰ Σὲ κρατήσω,
σὲ κάθε ζωῆ γιὰ νὰ Σὲ χαρίσω
σὰν εὐχαριστῶ.

Θεέ, τί θὰ κάνεις ἂς ἐγὼ πεθάνω;

Ἡ στάμνα Σου εἶμαι ἂν σπάσω;

Τὸ πιετό Σου εἶμαι ἐγὼ ἂν χαλάσω;

Τὸ ἐνδύμα Σου καὶ τὸ ἐπιτήδευσμά Σου

εἶμαι μαζὶ μὲ μένα χάνεις τὸ νόημά Σου.

Ἄν μείνεις πίσω μου, δὲ θάχεις πιά σπῆτι κανένα,
ποῦ μὲ φιλικὰ καὶ ζεστὰ λόγια νάρχεται κοντὰ Σου.

Ἀπὸ τὰ πόδια Σου πέφτουνε τὰ κουρασμένα,
τὰ βελουδένια, ποῦ εἶμαι ἐγὼ, σάνταλά Σου.

Ὁ μεγάλος μανδύας Σου Σ' ἐγκαταλείπει.

Τὸ βλέμμα Σου, ποῦ ἐγὼ μὲ τὴ θερμὴ
παρειά μου, σὰν προσκέφαλο, τὸ ἔχω δεχτεῖ,
θᾶρθει κι' ὄρες θὰ μὲ γυρεύει, γιὰ τὸ θὰ τοῦ λείπει —
κι' ὅταν ὁ ἥλιος στὸν ὀρίζοντα θὰ φτάσει,
πάνω σὲ ξένες πέτρες θὰ πλαγιάσει.

Θεέ, τί θὰ κάνεις; Φοβοῦμαι πολὺ.

Μεταφρ. ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ